RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.099 van 9 september 2002
in de zaak A.118.727/XIV-9270.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 23 augustus 1969 en van Bulgaarse nationaliteit, op 4 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 juli 2001 tot weigering van regularisatie, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 26 juni om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij dient op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), meer bepaald op grond van artikel 2, 1/ en 3/ van voornoemde wet.

1.2. Op 11 juni 2001 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door de Commissie voor regularisatie. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie verleent op 6 juli 2001 een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

> "(...)
> Gezien verzoeker bij het indienen van de aanvraag tot regularisatie verklaarde dat hij behoorde tot de categorieën waarvan sprake in artikel 2-1/ en 2-3/ van de wet van 22 december 1999.
> Voor al die gevallen moest de verzoekende partij ingevolge artikel 9-1/, 9-2/, 9-3/, 9-4/ en 9-5/ van die wet voor zijn aanvraag het bewijs leveren hier bekend te zijn, daadwerkelijk op 1 oktober 1999 op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven, alle persoonlijke gegevens en samenstelling van de eigen identiteit en aanduiding van woon- en verblijfplaats.
> Aangezien artikel 2, 1/ van de Wet van 22 december 1999 een mogelijkheid tot regularisatie voorzien (voorziet) (erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft) voor wie de (erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft) aangevraagd zonder daarna een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van vier jaar, deze termijn evenwel teruggebracht op drie jaar voor gezinnen met minderjarige kinderen die in België verbleven op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hadden om naar school te gaan.
> Aangezien artikel 9, 6/ in dergelijk geval bijkomend oplegde om het dossiernummer bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te geven. Dit is gebeurd.
> Aangezien artikel 2, 3/ van de Wet van 22 december 1999 een mogelijkheid voor regularisatie voorzag voor wie ernstig ziek is.
> Gezien artikel 9, 8/ van diezelfde wet de bedoelde vreemdeling een medisch attest moet voorbrengen dat slechts mag overgezonden worden aan de beoefenaars van de geneeskunde die de Commissie voor Regularisatie bijstaan.
> Aangezien verzoeker kennis kon nemen van de nota van 2 mei 2001 waarin gesteld werd dat het bij de aanvraag gevoegde dossier volledig was maar dat deze op het eerste gezicht niet kon leiden tot een gunstig advies zodat de zaak aanhangig werd gemaakt bij een Kamer van de Commissie (artikel 12 § 3 van de Wet van 22 december 1999).
> Aangezien daarin (daaruit) terecht werd opgemaakt dat de asielprocedure van verzoeker te kort was en slechts vijf maanden en achtentwintig dagen beliep. Verzoeker deed daarna ook geen enkele poging om die vaststelling te ontkrachten. De Commissie kon evenwel geen inzage krijgen van het dossier van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien het dus wel vaststaat dat verzoeker in zijn aanvraag tot regularisatie ten onrechte wilde laten geloven dat hij binnen de vier jaren (jaar) geen beslissing had ontvangen over het ingediende verzoek tot erkenning als vluchteling vermits zijn verzoek toen nog geen half jaar oud was. Op 7 maart 2000 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) wel beslist dat er een verder onderzoek noodzakelijk was voor het ten gronde beoordelen van zijn verzoek tot erkenning als vluchteling.

Gelet op het medisch verslag van 2 april 2001 van dokter Heidi BERGEZ, die de Commissie bijstaat, en waarin tot het besluit werd gekomen dat verzoeker niet ernstig ziek is, hetgeen wilde zeggen dat hij niet aan een aandoening leed die hier medische verzorging noodzakelijk maakt. Er werd niet aangetoond dat dit een verkeerde beoordeling was.

Ter zitting stelt verzoeker dat de medicatie die hij nodig heeft in zijn land van herkomst moeilijk of moeilijker te verkrijgen is. De Commissie beschikt hiertoe over geen nadere gegevens en moet tot bewijs van het tegendeel het standpunt van haar geneesheer bijtreden.

De Commissie moet vaststellen dat verzoeker zich zeer snel in dit land heeft geïntegreerd want hij is het Nederlands reeds machtig en vond werk in het officiële arbeidscircuit. Hij doet verder inspanningen voor een volledige sociale integratie en het komt de Commissie geloofwaardig over dat hij hiertoe nog verdere inspanningen wenst te doen.

Verzoeker vertelt ter zitting dat hij in België een Bulgaarse vriendin heeft die eveneens in een procedure tot erkenning als vluchteling zit maar verdere concrete en toetsbare gegevens worden hierover dan niet voorgelegd. Verzoeker heeft ter zitting ook zijn internationaal paspoort niet meegebracht teneinde de Commissie toe te laten dit nader te onderzoeken.

Aangezien deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Belgisch Staatsblad van 10 januari 2000 p. 588-592) en volgens artikel 19 in werking getreden op 10 januari 2000.

OM DEZE REDENEN

brengt de derde Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie, na onderzoek op tegenspraak, een ongunstig advies uit betreffende de aanvraag tot regularisatie ingediend door XXX.

(...).".

1.3. Op 25 juli 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de regularisatieaanvraag van verzoeker door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van het artikel 2,1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, het artikel 2,1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting schendt, wanneer deze geen rekening houdt met de vaststelling dat verzoeker reeds enkele jaren in België verblijft zonder uitvoerbare beslissing aangaande zijn asielaanvraag.

Dat verzoeker op 3 augustus 1999 in België een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling indiende.

Dat op 28 januari 2000 verzoeker een aanvraag indiende voor de regularisatie van verblijf op basis van het artikel 2,1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat op 7 maart 2000 de Commissaris-generaal aangaande verzoekers asielaanvraag besliste tot een onderzoek ten gronde. Dat op heden verzoekers asielprocedure nog steeds hangende is (cf. stuk 2).

Dat het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 het artikel 2,1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën

van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, citeert zonder enig grondig individueel onderzoek en toepassing van voormeld artikel op verzoekers regularisatieaanvraag.

Dat derhalve de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, niet afdoende gemotiveerd is wanneer deze nalaat grondig te argumenteren waarom verzoekers regularisatieaanvraag niet ressorteert onder toepassing van het artikel 2,1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de termijn van 4 jaar - en 3 jaar voor gezinnen met kinderen - soepel dient te worden gehanteerd. "Voor de aanvragers die door hun verblijfsduur tussen de eerste en de vierde categorie vallen, zal hun situatie met voldoende soepelheid worden beoordeeld om ernstig onrechtvaardige situaties te vermijden". (cf. rapport van de Commissie voor Binnenlandse Zaken, Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, 22 november 1999, doc. 50 0234/005, p. 13, stuk 3).

Dat derhalve de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, het artikel 2,1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer deze nalaat enige soepelheid, die nochtans tijdens de parlementaire voorbereidingen van voormelde wet werd benadrukt, bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag te hanteren.";

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat artikel 2, 1/, van de Regularisatiewet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn, doordat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de vaststelling dat hij reeds enkele jaren in België verblijft zonder uitvoerbare beslissing aangaande zijn asielaanvraag, dat geen grondig individueel onderzoek van zijn aanvraag zou hebben plaatsgevonden en niet zou zijn gemotiveerd waarom deze niet valt onder het toepassingsgebeid van artikel 2, 1/, van de Regularisatiewet;

Overwegende dat uit het advies van de Regularisatiecommissie, dat integraal wordt overgenomen in de bestreden beslissing, blijkt dat de bepalingen van artikel 2, 1/, van de Regularisatiewet worden weergegeven, dat de asielprocedure van verzoeker slechts vijf maanden en achtentwintig dagen duurde en dat "het dus wel vaststaat dat verzoeker in zijn aanvraag tot regularisatie ten onrechte en foutief wilde laten geloven dat hij binnen de vier jaren (jaar) geen beslissing had ontvangen over het ingediende verzoek tot erkenning als vluchteling vermits zijn verzoek toen nog geen half jaar oud was"; dat dit gegeven niet wordt betwist door verzoeker; dat de voorgaande motivering aldus duidelijk de redenen aangeeft waarom verzoekers aanvraag, in zoverre ze is gesteund op artikel 2, 1/, niet kan worden weerhouden;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel als volgt adstrueert :

"Schending van de artikelen 2, 2/ en 2, 3/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, verzoekers rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplich-

ting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat de argumenten van verzoeker, aangaande zijn onmogelijkheid naar Bulgarije terug te keren wegens zijn ernstige ziekte grondig te weerleggen.

Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op grond van artikel 2, 3/ van de Regularisatiewet ("hetzij ernstig ziek zijn").

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, stelt dat, op grond van het medisch verslag dd. 2.04.2001, verzoeker niet aan een aandoening lijdt die hier medische verzorging noodzakelijk maakt.

Dat dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, nergens verzoekers verklaringen, aangaande de moeilijke verkrijgbaarheid van de voor hem noodzakelijke medicatie in zijn land van herkomst, weerlegd (weerlegt).

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, gehouden is te motiveren waarom de voor verzoeker moeilijke verkrijgbaarheid van zijn levensnoodzakelijk(e) medicatie in Bulgarije niet kan gelijkgesteld worden met het criterium "ernstig ziek zijn ", waardoor een verblijf in België noodzakelijk is.

Dat de motiveringsverplichting derhalve geschonden werd.

Dat bovendien in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, werd nagelaten ambtshalve over te gaan tot een toetsing van verzoekers regularisatieaanvraag aan het artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk ("hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben noch naar hun land van herkomst noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben").

Dat immers, gezien verzoeker in zijn land van herkomst de voor hem noodzakelijke medicatie moeilijk kan verkrijgen en hij er om politieke redenen door de Bulgaarse autoriteiten vervolgd wordt (cf. asielaanvraag van verzoeker dd. 3.08.1999 waar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste tot een onderzoek ten gronde), hij om redenen “onafhankelijk van zijn wil” niet naar Bulgarije kan terugkeren.

Dat verweerder gehouden was een onderzoek in te stellen naar de toestand van de gezondheidszorg en de rechten van politieke opposanten in Bulgarije.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakt en de zorgvuldigheidsverplichting schendt wanneer hij nalaat een ambtshalve toetsing door te voeren van verzoekers regularisatieaanvraag aan het artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.”;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat artikel 2, 2/, en 2, 3/, van de Regularisatiewet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn, doordat in de bestreden beslissing, die het advies van de Regularisatiecommissie integraal overneemt en volgt, werd nagelaten de argumenten van verzoeker, aangaande de onmogelijkheid om naar Bulgarije terug te keren wegens zijn ernstige ziekte, grondig te weerleggen;

Overwegende dat het advies van de Regularisatiecommissie verwijst naar het medisch advies van Dr. BERGEZ, die werd aangeduid om haar bij te staan, waaruit blijkt dat niet is aangetoond dat verzoeker lijdt aan een ziekte die medische verzorging in België vergt en dat er geen gegevens voorhanden zijn die aannemelijk maken dat de door hem te gebruiken medicatie moeilijk te verkrijgen is in zijn land van herkomst;

Overwegende dat verzoeker daaraan toevoegt dat, gelet op zijn gezondheidstoestand en op het feit dat hij om politieke redenen door de Bulgaarse autoriteiten vervolgd wordt, de Minister van Binnenlandse Zaken verzoekers regularisatie-

aanvraag ambtshalve had moeten toetsen aan artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet; dat het met betrekking tot dit middel volstaat te overwegen dat het de aanvrager is die bepaalt op welke rechtsgrond hij zijn aanvraag baseert; dat uit verzoekers aanvraagformulier duidelijk blijkt dat hij artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet niet heeft ingeroepen;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "Schending van het artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op he grondgebied van het Rijk; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het gelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Manifeste beoordelingsfout.
>
> Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, opmerkt dat verzoeker zich zeer snel in België heeft geïntegreerd daar hij het Nederlands machtig is, werk vond in het officiële arbeidscircuit, geloofwaardige inspanningen deed en nog zal doen voor een volledige sociale integratie.
>
> Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, nalaat aangaande de door verzoeker op de Regularisatiecommissie neergelegde overtuigingsstukken (vast werk, sociale integratie) en zijn kennis van de Nederlandse taal grondig te motiveren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België heeft (artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999).
>
> Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de motiveringsverplichting, voorzien in de wet van 29 juli 1991, en de (het) zorgvuldigheidsbeginsel schendt.
>
> Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door geen toetsing door te voeren van de argumenten en bewijsstukken van verzoeker, aangaande zijn duurzaam verblijf in België, aan het art. 2,4/ van de Regularisatiewet.
>
> Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar een advies van de Regularisatiecommissie die (dat) abstractie maakte van een verblijf van minder dan een jaar (in casu was de persoon, die de regularisatieaanvraag indiende, pas sedert februari 1999 in België) en oordeelde dat een vast werk en het volgen van Nederlandse lessen een bewijs vormen van ernstige sociale bindingen en integratie (CvR., 4de Ned. Kamer, zitting dd. 6 juli 2001, advies dd. 17 juli 2001 inzake 97902/2000-11-8/00001, gunstig advies, cf. stuk 4).
>
> Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 6.07.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte en het gelijkheidsbeginsel schendde (schond) door bij gelijkaardige argumenten tot een verschillend besluit te komen.";

Overwegende dat verzoeker in zijn derde middel aanvoert dat artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn doordat de Regularisatiecommissie in haar advies, dat integraal onderschreven wordt in de bestreden beslissing, stelt dat de door verzoeker neergelegde stavingsstukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire redenen kan laten gelden en duurzame sociale bindingen in België heeft; dat uit verzoekers aanvraagformulier blijkt dat hij niet om de toepassing van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet heeft verzocht; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op goede gronden kon oordelen dat, ondanks verzoekers inspanningen om zich in België te integreren, geen afdoend bewijs voorligt aangaande duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, in de mate dat uit het advies

blijkt dat “verzoeker vertelt ter zitting dat hij in België een Bulgaarse vriendin heeft die eveneens in een procedure tot erkenning als vluchteling zit maar verdere concrete en toetsbare gegevens worden hierover dan niet voorgelegd. Verzoeker heeft ter zitting ook zijn internationaal paspoort niet bijgebracht teneinde de Commissie toe te laten dit nader te onderzoeken.”; dat dienvolgens de bestreden beslissing, die de motivering van het ongunstig advies van de Regularisatiecommissie overneemt en tot de hare maakt, pertinent en afdoend is;

Overwegende dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middelen tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen september tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**